У чистім полі, в полі на роздоллі,
де колосочки проти сонця жмуряться,
Вернигора, Вернивода й Вернидуб —
три велетні —

зібралися та й журяться.

— Ми велетні, ми велетні, ми велетні.
Ми телепні, ми телепні, ми телепні!

І сила ж є, і серце не мізерне,
і сто віків ні вмерти, ні заснути, —
все вернем, вернем, вернем, вернем!
А вже пора було й перевернути.